

Arrest

nr. 160 006 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 12 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2008 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekers asielpprocedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 14.059 van 14 juli 2008 waarbij hem de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 19 augustus 2008 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd.

De verzoeker en zijn echtgenote dienen op 10 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2009 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 5 januari 2012 wordt ook de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

De verzoeker en zijn echtgenote dienen op 8 februari 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 17 april 2012 dienen de verzoeker en zijn echtgenote tevens een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in.

Op 3 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de tweede verblijfsaanvraag op grond artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 11 maart 2013 verklaart de gemachtigde ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 11 maart 2013 treft de gemachtigde beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op 16 maart 2013. De verzoeker en zijn echtgenote dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad, die het beroep vervolgens verworpt bij arrest nr. 106.764 van 16 juli 2013.

De verzoeker en zijn echtgenote dienen op 9 september 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 20 december 2013 verklaart de gemachtigde deze derde aanvraag overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer X.

Op 20 december 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest nr. 139.436 van 26 februari 2015.

Op 3 februari 2014 dient de verzoeker samen met zijn gezinsleden een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 11 maart 2014 beslist de gemachtigde om deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Het beroep dat tegen deze beslissing bij de Raad werd ingesteld, is gekend onder het rolnummer X. Bij 's Raads arrest nr. 140.600 van 9 maart 2015 wordt het beroep verworpen.

Op 11 maart 2014 nam de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 11 maart 2014 nam de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een nieuw inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Op 6 augustus 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 150.509 van 7 augustus 2015.

Op 8 augustus 2014 werd de voorziene repatriëring geannuleerd, nadat het gezin ontsnapte uit de FITT-woning.

Bij arrest van 26 februari 2015 (nr. 139.436) werd de bijlage 13sexies d.d. 20 december 2013 vernietigd door de Raad.

Bij arrest van 9 maart 2015 (nr. 140.600) werd het annulatieberoep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 11 maart 2014 verworpen door de Raad.

Bij arrest van 7 augustus 2015 (nr. 150.509) werd het annulatieberoep tegen de bijlage 13septies van 6 augustus 2014 verworpen door de Raad.

Op 11 januari 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: G. (...)

voornaam: T. (...)

geboortedatum: 24.07.1966

geboorteplaats: Ordzhonikidze

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 26/08/2008, 12/03/2012, 16/03/2013 en 06/08/2014).

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het

EVRM. Zijn aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden steeds verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene werd reeds samen met zijn echtgenote en kinderen aangetroffen in illegaal verblijf op 06/08/2014 door de politie van Kortrijk. Naar aanleiding van deze weerhouding werd de gehele familie overgebracht (bijlage 13septies van 06/08/2014, betekend diezelfde dag) naar de FITT-woning voor gezinnen met minderjarige kinderen te TIELT. Op 08/08/2014 werd echter vastgesteld dat de familie was onrechtmatig de woning heeft verlaten zodoende een risico op onderduiken bestaat. Het beroep tegen de beslissing van 06/08/2014 dat op 21/08/2014 werd ingediend werd definitief verworpen door de RVV op 07/08/2015.

Op 11/01/2015 werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de PZ Vlas. Betrokkene werd alleen aangetroffen. Uit de verklaringen van betrokkene bleek dat hij niet wenst mee te delen waar de andere familieleden zich bevinden en weigert dus elke medewerking. Op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken werd getracht de familie in zijn totaal aan te treffen. Aangezien dit mogelijk was, werd in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de politie van Kortrijk gevraagd om een brief op het adres van de familie te posten zodoende hen op de hoogte te brengen van de huidige situatie en hen te vragen om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat de vermeende schending van art.

8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken en de politie van Kortrijk al het mogelijke gedaan om de familie in zijn totaliteit aan te treffen maar bleek uit de verklaring van betrokkene dat hij niet wenst mee te werken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 28/01/2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 14/07/2008. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 19/08/2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de

artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 10/09/2008 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 05/01/2012 . Deze beslissing is op 12/03/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft op 06/05/2009 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 15/06/2011. Deze beslissing is op 13/07/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 08/02/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/03/2013 . Deze beslissing is op 16/03/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft op 18/04/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/07/2012. Deze beslissing is op 20/07/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 12/08/2013 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/12/2013 . Deze beslissing is op 21/01/2014 aan betrokkene betekend met inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Betrokkene heeft op 03/02/2014 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/03/2014. Deze beslissing is op 10/04/2014 aan betrokkene betekend.

Zijn aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden steeds verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene werd reeds samen met zijn echtgenote en kinderen aangetroffen in illegaal verblijf op 06/08/2014 door de politie van Kortrijk. Naar aanleiding van deze weerhouding werd de gehele familie overgebracht (bijlage 13septies van 06/08/2014, betekend diezelfde dag) naar de FITT-woning voor gezinnen met minderjarige kinderen te TIELT. Op 08/08/2014 werd echter vastgesteld dat de familie was onrechtmatig de woning heeft verlaten zodoende een risico op onderduiken bestaat. Het beroep tegen de beslissing van 06/08/2014 dat op 21/08/2014 werd ingediend werd definitief verworpen door de RVV op 07/08/2015.

Op 11/01/2015 werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de PZ Vlas. Betrokkene werd alleen aangetroffen. Uit de verklaringen van betrokkene bleek dat hij niet wenst mee te delen waar de andere familieleden zich bevinden en weigert dus elke medewerking. Op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken werd getracht de familie in zijn totaal aan te treffen. Aangezien dit mogelijk was, werd in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de politie van Kortrijk gevraagd om een brief op het adres van de familie te posten zodoende hen op de hoogte te brengen van de huidige situatie en hen te vragen om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te

vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken en de politie van Kortrijk al het mogelijke gedaan om de familie in zijn totaliteit aan te treffen maar bleek uit de verklaring van betrokkene dat hij niet wenst mee te werken.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 26/08/2008, 12/03/2012, 16/03/2013 en 06/08/2014).

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zijn aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden steeds verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene werd reeds samen met zijn echtgenote en kinderen aangetroffen in illegaal verblijf op 06/08/2014 door de politie van Kortrijk. Naar aanleiding van deze weerhouding werd de gehele familie

overgebracht (bijlage 13 septies van 06/08/2014, betekend diezelfde dag) naar de FITT-woning voor gezinnen met minderjarige kinderen te TIELT. Op 08/08/2014

werd echter vastgesteld dat de familie was onrechtmatig de woning heeft verlaten zodoende een risico op onderduiken bestaat. Het beroep tegen de beslissing van 06/08/2014 dat op 21/08/2014 werd ingediend werd definitief verworpen door de RVV op 07/08/2015.

Op 11/01/2015 werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de PZ Vlas. Betrokkene werd alleen aangetroffen. Uit de verklaringen van betrokkene bleek dat hij niet wenst mee te delen waar de andere familieleden zich bevinden en weigert dus elke medewerking. Op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken werd getracht de familie in zijn totaal aan te treffen. Aangezien dit mogelijk was, werd in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de politie van Kortrijk gevraagd om een brief op het adres van de familie te posten zodoende hen op de hoogte te brengen van de huidige situatie en hen te vragen om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te

vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken en de politie van Kortrijk al het mogelijke gedaan om de familie in zijn totaliteit aan te treffen maar bleek uit de verklaring van betrokkene dat hij niet wenst mee te werken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 11 januari 2016 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing tot inreisverbod genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: G. (...)

voornaam: T. (...)

geboortedatum: 24.07.1966

geboorteplaats: Ordzhonikidze

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/01/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 26/08/2008, 12/03/2012, 16/03/2013 en 06/08/2014).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 26/08/2008, 12/03/2012, 16/03/2013 en 06/08/2014).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Zijn aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden steeds verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 28/01/2008 ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene werd reeds samen met zijn echtgenote en kinderen aangetroffen in illegaal verblijf op 06/08/2014 door de politie van Kortrijk. Naar aanleiding van deze weerhouding werd de gehele familie overgebracht (bijlage 13septies van 06/08/2014, betekend diezelfde dag) naar de FITT-woning voor gezinnen met minderjarige kinderen te TIELT. Op 08/08/2014 werd echter vastgesteld dat de familie was onrechtmatig de woning heeft verlaten zodoende een risico op onderduiken bestaat. Het beroep tegen de beslissing van 06/08/2014 dat op 21/08/2014 werd ingediend werd definitief verworpen door de RVV op 07/08/2015.

Op 11/01/2015 werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de PZ Vlas. Betrokkene werd alleen aangetroffen. Uit de verklaringen van betrokkene bleek dat hij niet wenst mee te delen waar de andere familieleden zich bevinden en weigert dus elke medewerking. Op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken werd getracht de familie in zijn totaal aan te treffen. Aangezien dit mogelijk was, werd in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de politie van Kortrijk gevraagd om een brief op het adres van de familie te posten zodoende hen op de hoogte te brengen van de huidige situatie en hen te vragen om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te

vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken en de politie van Kortrijk al het mogelijke gedaan om de familie in zijn totaliteit aan te treffen maar bleek uit de verklaring van betrokkene dat hij niet wenst mee te werken.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Voor wat betreft de beslissing houdende het inreisverbod wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

2.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad er op dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (*cf.* W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat aan verzoeker reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven. Het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op 8 augustus 2014 en ter kennis gebracht op 21 augustus 2014. Dit gegeven staat buiten betwisting.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker tegen de beslissing van 21 augustus 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten een beroep instelde bij de Raad, doch dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 150.509 van 7 augustus 2015.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2014 definitief en uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring en dus ook de eventuele schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet. De thans gevorderde schorsing kan voor de verzoeker bovendien geen nuttig effect sorteren nu deze schorsing niet kan verhinderen dat de verzoeker de termijn voor vertrek die werd gegeven naar aanleiding van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2013 en 6 augustus 2014 heeft overschreden zodat de verweerder nog steeds de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kan uitvoeren (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Bovendien heeft de gemachtigde besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2016, dit in toepassing van de artikelen 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven), zodat de gemachtigde hoe dan ook in toepassing van artikel 74/15, §1, 1° en 2° van de vreemdelingenwet hiertoe alle nodige maatregelen moet nemen.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker en de op hem rustende plicht om het grondgebied te verlaten niet.

Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoeker uit een eventuele nietigverklaring en dus ook uit de schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wettig voordeel kan halen.

Ter terechtzitting gevraagd aan de verzoekende partij welk actueel belang zij nog zou hebben gelet op het hiervoor bepaalde tevens uiteengezet ter terechtzitting repliceert zij dat zij nog steeds een belang kan doen gelden gelet op het inreisverbod dat eveneens op 11 januari 2016 werd betekend. Voor wat betreft het inreisverbod kan worden verwezen naar wat reeds werd uiteengezet *sub* 2.2..

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM betreft en voor zover kan worden aangenomen dat deze schendingen worden aangevoerd ten aanzien van het bestreden bevel

om het grondgebied te verlaten en niet ten aanzien van het inreisverbod waarnaar in het verzoekschrift telkenmale wordt verwezen, merkt de Raad op dat verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing respectievelijk zijn leven in gevaar brengt, dan wel dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling of nog dat hij er zal worden onderworpen aan willekeurige vrijheidsberoving. Verzoeker mag zich niet beperken tot loutere beweringen. Minstens moet hij zijn beweringen staven met een begin van bewijs en moet hij aldus concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet. Een eventualiteit dat de voornoemde artikelen van het EVRM kunnen worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot een aantal zeer vage en algemene beweringen als zou “*uit officiële informatie omtrent Noord-Ossetië*” blijken dat aldaar willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces zegevieren en als zou hij in geval van terugkeer aldaar alle redenen hebben om te vrezen voor een ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs zijn leven. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat zijn beweringen kan ondersteunen. De beweerde “*officiële informatie*” wordt door verzoeker niet nader geduid noch bijgevoegd. Ook waar verzoeker stelt dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken het reizen naar Noord-Ossetië ten stelligste afraadt, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Het beweerde reisadvies wordt door verzoeker niet voorgelegd en hij duidt evenmin de vindplaats ervan aan. De Raad beschikt evenwel niet over de bevoegdheid om zelf onderzoek te voeren naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Noord-Ossetië, zodat de vaststelling dat verzoeker zijn bewering niet concreet onderbouwt - los van de vraag of verzoeker zich in het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel dienstig kan beroepen op een algemeen reisadvies - op zich reeds volstaat om het middel op dit punt af te wijzen.

Verzoeker verliest met zijn louter affirmatieve en niet onderbouwde betoog uit het oog dat het aan hem toekomt om de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker thans geen concrete elementen naar voor brengt teneinde de op zich reeds op zeer vage en algemene wijze geuite vrees te staven.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van de artikelen 2, 3 of 5 van het EVRM aantoonst.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin *in concreto* aantoonst dat hij in België een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich te dezen tot de bewering dat zijn echtgenote en 3 schoolgaande kinderen in België wonen en dat een terugkeer naar Noord-Ossetië inhoudt dat hij gescheiden zal worden van zijn gezin en zijn vertrouwde omgeving en zich dient te begeven naar een onstabiel land en dan nog gedurende minstens 3 jaar zonder mogelijke terugkomst naar België. Een terugkeer naar Noord-Ossetië zou hem in totale onzekerheid storten, zou zijn familieleven ten zeerste verstoren en zijn gezinsleven abrupt afbreken. Ook kan er volgens verzoeker geen twijfel over bestaan dat gezien de grote kennissen- en vriendenkring die verzoeker gedurende meer dan 9 jaar in België heeft opgebouwd daarom alleen al zijn recht op privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Met deze zeer algemene, allerminst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont verzoeker echter geenszins *in concreto* aan dat hij in België een privé- of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Nog minder toont verzoeker op concrete wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van zijn privéleven in zijn land van herkomst verhinderen.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier voor het overige blijkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van

onbeperkte duur werd toegelaten of gemachtigd, kan niet worden vastgesteld dat wanneer het privéleven dat verzoeker eventueel in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en de handhaving van de verblijfsreglementering (cf. RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), dit zou leiden tot de conclusie dat er bij het treffen van de derde bestreden beslissing sprake is van een disproportionele inmenging in verzoekers privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In de mate dat verzoeker zich op een gezinsleven in België zou beroepen, dient tevens te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van alle gezinsleden van verzoeker reeds eerder meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft getroffen gelet op hun onregelmatige verblijfsstatus. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verbreking kan inhouden van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn overige gezinsleden nu hij in gebreke blijft aannemelijk te maken dat het onmogelijk zou zijn om tezamen met de overige gezinsleden het gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst. Er wordt geen dienstig element bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoeker het gezinsleven in België, dat gestoeld is op een precair verblijf, zou dienen voort te zetten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat het bestreden bevel artikel 8 van het EVRM schendt.

Dienvolgens doen de door verzoeker aangevoerde schendingen van de hierboven besproken artikelen van het EVRM geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is bijgevolg, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk wat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het beroep is derhalve in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

A. VAN ISACKER